

A l'Escola Vedruna de Tona,

És per a mi tot un plaer presentar aquesta revista en dates tan senyalades com Sant Jordi. Des del primer cop que vaig venir a parlar sobre *Un haiku per a l'Alicia* guardo una relació molt especial amb l'Escola Vedruna de Tona, on fins i tot he conservat amistat amb alguns alumnes.

Recordo que la primera vegada vaig pujar a peu des de l'estació de tren. Mai no havia estat a Tona i ni tan sols sabia com era. Allà m'esperava una escola acollidora, amb professors molt motivats i uns joves que em van fer tota classe de preguntes sobre la meva novel·la d'amor. Volien saber què hi havia de biogràfic en aquesta història, en qui m'havia inspirat per als personatges.

Després de la xerrada vam organitzar un concurs de haikus - i ho he seguit fent en altres ocasions que he visitat l'escola -, on els poetes de Tona van demostrar una exquisida sensibilitat.

ABRIL de 2007
Xarxa Suplement
núm.21

Amb motiu de la festa del llibre, tinc entès que els alumnes d'aquest centre han participat en un concurs amb els textos que llegireu en aquesta revista. Estic segur que us sorprendreu de què poden arribar a escriure els companys amb qui compartiu aula. Fins i tot podeu arribar a pensar que no els coneixíeu!

I és que la literatura consisteix justament en

compartir. Quan un escriptor traça un relat o un poema ens està convidant a entrar al seu món, a descobrir amb ell nous paisatges de l'ànima i la imaginació.

Sempre dic que la lectura de qualsevol text és un acte de creació compartida, meitat i meitat, per l'escriptor i el lector. El primer suggereix un univers que només pot existir en el moment que algú obre un llibre - o una revista com és en aquest cas - i li dóna vida.

No em voldria allargar més, perquè aquest és un espai on han de brillar els escriptors i escriptores de l'Escola Vedruna.

Us desitjo un Sant Jordi ple d'inspiracions i aventures!

FRANCESC MIRALLES

**Sant
Jordi**

Ara que seràs un autor de renom...
t'hem volgut dedicar uns versos

JOAN ROCA
Comissari de l'utilització de versos de l'autor
per a la composició d'aquest poema...

I vas irrompre com un huracà,
llevant teulades, arbres i tancat.
En hora incerta aquella teva mà.
Perquè has rigut, la vida no t'è preu
i has fet del meu voler poc més que
un reu
empresonat prop de la teva galta.
Volem ven alt,
acaronats pels núvols
sota els estels.
Fem una treva:
vora la llar encesa
neix la paraula.
Un pom de roses
damunt la taula:
lluents ferida.
Avui manllevo dies
pel goig d'assaborir-los.
El mirall reflecteix un cos de dona
que embolcalla una ànima d'infant.
He mesurat el temps
amb els batecs del cor
mentre dormies.
Quin tresor
amagat
has desat
al teu pit?
A la pell bruna
que vora meu respira
hi deixo un bes.
Desfici de tendresa,
recer de solituds.

Tens uns companys que no et mereixes!!

**Sant
Jordi**

PREMIS GENERALS

EDUCACIÓ PRIMÀRIA**FLOR NATURAL**   **XÈNIA VILARDELL (1r)****VIOLA D'OR**   **PAULA JORDÀ (3r)****ENGLANTINA**   **NÚRIA RIERA (4t)****EDUCACIÓ SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA****FLOR NATURAL**   **BERTA PORTET (3r)****VIOLA D'OR**   **SERGI VELASCO (4t)****ENGLANTINA**   **ALBA ROCA (1r)**

Membres del jurat:

Cristina Escrig

Sílvia Batalla

Aïda Oriol

Mònica Rovira

Roser Baulenas

Gabriel Sagalés

Fina Pujol

Berta Tió

Joan Roca

Marta Fontseca

**Sant
Jordi**

POESIA

NIVELL	TÍTOL	AUTOR
1r EP	La lluna	Xènia Vilardell
2n EP	Les flors	Carla Pratdesaba
3r EP (Accèssit)	La lluna El mar	Paula Jordà Martina Pagès
4t EP	El vent	Núria Riera
5è EP	Si fos un ocell	Natàlia Castejón
6è EP	Les arracades	Clàudia Capdevila
1r ESO 2n ESO	El temps Què, sensetu?	Alba Roca Bruna Oriol
3r ESO (Accèssit)	Amb tu Desengany	Berta Portet Gil Vilarrasa
4t ESO	Recull de poemes	Sergi Velasco

**Sant
Jordi**

NARRACIÓ

NIVELL	TÍTOL	AUTOR
P 5A	La princesa	Marta Castejón
P 5B	La papallona	Aina Perarnau
1r EP	La princesaespantada	Laia Capdevila
2n EP	L'aniversari	Sara Oliver
	L'arbre, el mico i la girafa (ACCÈSSIT)	Arnau Bayés
3r EP	L'elefant i el mosquit	Jan Termens
4t EP	La multiplicació i la divisió	Susanna Rosselló
	Què li passa a la Lola? (ACCÈSSIT)	Paula Rodo
5è EP	Això és la llegenda de Sant Jordi?	Albert Parés
6è EP	La caixa de música	Guillem Buscà
1r ESO	L'esperança del tresor	Victor Castejón
	Nova aventura pels estris de la motxilla (ACCÈSSIT)	Gemma Fontseca
2n ESO	Un crit mut a l'aire	Diana Sandoval
3r ESO	Quan les estrelles són blaves	Marina Rierola
4t ESO	Paraules tacades amb sang	Sergi Velasco

**Sant
Jordi**

DIBUIX:

GRUP-CLASSE

GUANYADOR

P3 A

P3 B

P4 A

P4 B

P5 A

P5 B

Erola Autonell

Alba Picó

Paula Vilaró

Roger Vilaró

Ingrid Baños

Júlia Cabrera

CÒMIC:

NIVELL

GUANYADOR

1r EP

Jana Ausió «La papallona roseta»

2n EP

Clara Coma-Cros «El cavall»

3r EP

Marc Sánchez «La Terra i el canvi climàtic»

4t EP

Irene Bruch «Anem al zoo»

5è EP

Arnau Colomo «L'aventurer»

6è EP

Carla Castany i Clàudia Capdevila «Sense entendre res»

**Sant
Jordi**

FINALISTES POESIA

NIVELL	ALUMNES
1r EP	Nicolau Vilaró, Oriol Sardà, Dídac Tortadès, Neus Armengou, Ivet Lledó.
2n EP	Pol Pacheco, Alba Comas, Aida Del Río, Anna Oliva.
3r EP	Ramon Romeu, Maria Valero, Iris Carretero, Dani Nadal, Esteve López.
4t EP	Núria Castany, Ariadna Cilleros, Irene Codina, Jordi Verdaguer, Núria Molist.
5è EP	Ivan Tabueña, Núria Esmarats, Dani Tomàs, Helena Leal, Eva Vilchez.
6è EP	Aitor Gea, Marc Vidal, Mireia Calvo, Anna Cussó, Sara Arrontes.
1r ESO	Anna Giralt, Víctor Castejón, Èric Pla, Gemma Fontseca.
2n ESO	Judit Molas, Aida Cilleros, Tània Sáez, Montserrat Valero, Gemma Romeu.
3r ESO	Sandra Verdaguer, Marina Rierola, Núria Milà, Clara Cases, Pol Vilaregut.
4t ESO	Aroa Casadevall.

FINALISTES PROSA

NIVELL	ALUMNES
P5	Marc Angulo, Ariadna Zamora, Víctor De la Osa, Judit Martínez.
1r EP	Anna Arrontes, Júlia Pratdesaba, Adrià Nadal, Dídac Tortadès, Martin Coma-cros.
2n EP	Josep Sans, Anna Oliva, Ainhoa Alarcón, Alba Comas.
3r EP	Oriol Colomo, Aniol Oriol, Esteve López, Alba Masramon, Sergi Ricardo.
4t EP	Clàudia Codina, Eloi Codina, Cristina Pol, Ferran Duran.
5è EP	Adriana Capdevila, Mar Coll de Planell, Oriol Pérez, Adrià Vila, Pau Chandre.
6è EP	Albert Rigol, Sergi Segura, Carla Castany, Marc Vidal, Clàudia Capdevila.
1r ESO	Mar Recarens, Helena Cánovas, Eduard Clarós.
2n ESO	Marina Solà, Clàudia Cabrera, Anna Vila, Gemma Romeu.
3r ESO	Berta Portet, Fredi Prat.
4t ESO	Meritxell Salvans, Paul Sánchez.

FINALISTES DE DIBUIX I CÒMIC

NIVELL	ALUMNES
P3	Andrea Martínez, Júlia Picañol, Miquel Ferrer, Rut Payá, Bruna Vilar.
P4	Laura Vinyets, Carla Camacho, Aida Tarradellas, Gerard Mancera.
P 5	Ferran Giménez, Jordi Pagès, Arnau Pujol, Paula Vila.
1r EP	Carla Mas, Júlia Pratdesaba, Marta Arumí, Biel Ges, Ingrid Martínez.
2n EP	Júlia Cussó, Carla Fernandez, Mariona Caro.
3r EP	Esteve López, Aleix Pladevall, Albert Rodas, Xavier Biarnes i Albert Moya, Pol Jiménez i Sergi Ricardo.
4t EP	Alba Molist, Marina Solà, Júlia Calvo, Nil Rifà, Aina Mas.
5è EP	Maria Romeu, Anna Arumí, Rita Molins, Laura Sans, Adriana Capdevila.
6è EP	Aurora Marqués i Cindy Puigvendrelló, Aida Carretero i Sara Arrontes, Aida Font i Mireia Calvo, Laia Vilar i Alba Sánchez, Narcís Oriol, Pol Puigdollers i Marc Vidal.

**Sant
Jordi**

PREMIATS DE PARES I MARES

PREMIATS DE MESTRES

POESIA

POESIA

ANNA TORRAS

EVA VENTURA

PROSA

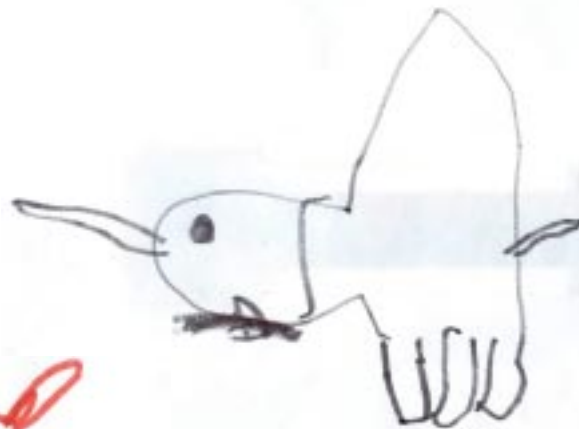
PROSA

CARME VIDAL

DOLORS AYATS
M. ROSA CUNÍ (ACCÈSSIT)**Sant
Jordi**

Dibuix P3:

Tinc ullals i una trompa,
de les rates jo m'espanto,
les orelles em fan ombra
i amb quatre potes m'aguanto.

Erola Autonell
(P3 A)

Alba Picó
(P3 B)

Dibuix P4:

Sóc molt presumida
m'agrada fer olor,
vaig molt ben vestida
i tinc més d'un color.

Roger Vilaró
(P4 B)

Paula Vilaró
(P4 A)

Dibuix P5:

SANT JORDI

Sóc un cavaller
 Valent i elegant,
 I amb la meua llança
 Un drac vaig empaitant.

M.Antònia Molera i Gemma Rosell

Júlia Cabrera
 (P5 B)

Ingrid Baños
 (P5 A)

La princesa

La princesa

La princesa mira
les estrelles que brillen
i la reina està molt contenta.

*La princesa mira,
les estrelles ce brillen
i la reina està molt contenta*

Marta Castejón
(P5 A)

*La papallona vola pel cel una nena la mira i la torna
a mirar la mama li diu va que s'arrefredarà el
dinar.*

Aina Perarnau
(P5 B)

La papallona vola pel cel.
Una nena la mira i la torna a mirar.
La mama li diu va que «s'arrefredarà» el
dinar.

narració

**Sant
Jordi**

La lluna

Quan miro la lluna
tota és una,
un tros de meló
que sento l'olor.

Xènia Vilardell
(1r EP)

Les flors

Un clavell
tot ell
cada dia
un ramell.
La margarida
una "despedida".

Carla Pratdesaba
(2n EP)

La lluna

La lluna al cel
brilla com un estel
mira resplendent
com una senyora complaent
li agrada molt sortir
i veure els nens dormir
però quan la nit s'ha acabat
ella s'ha amagat.

Paula Jordà
(3r EP)

poesia

**Sant
Jordi**

El mar

El dofí
 és un saltarí
 la petxina
 vol jugar
 i no pot nedar.
 La caracolina
 també ho vol fer
 i no pot ser.
 Mentre l'estrella
 s'ho mira
 el dofí es capgira
 i amb les seves aletes
 mou les seves amiguetes
 i així poden jugar
 a fet i amagar.

Martina Pagès
 (3r EP)(Accèssit)

El vent

El vent xiula entre el roure
 com el so d'una flauta dolça.

Busca el tresor que hi ha amagat
 entre les branques d'un pi daurat.

Núria Riera
 (4t EP)

poesia

**Sant
 Jordi**

Si fos un ocell...

Si fos un ocell
volaria i
volaria,
travessaria
pobles
travessaria
ciutats.

Arribaria a països
de tots colors,
arribaria a països
amb diferents olors.

Si fos un ocell
volaria
sense cansar-me
arribaria a
l'Àfrica,
arribaria a
Amèrica,
aniria d'un lloc a l'altre
però
sense cansar-me.

Si fos un ocell
volaria,
volaria,
i volaria.

Natàlia Castejón
(5è EP)

poesia

**Sant
Jordi**

Les arracades

Guarneixo les orelles
dels que passen pel carrer,
dels que s'estan a casa,
dels que viuen feliçment.

Per als nois i les noies
sóc la bellesa i l'encant
presumeixen amb elegància,
pels barris, pobles i ciutats.

Ens compren les àvies
pels seus néts
ens compren les tietes
pels seus nebots.

Perquè, pels nois i les noies
sóc la bellesa i l'encant
presumeixen amb elegància ,
pels barris, pobles i ciutats.

Clàudia Capdevila
(6è EP)

El temps

Avui, un dia.
El passat, tot un record.
Demà, més que avui.
El present, tot un somni.
Una hora, temps aprofitat.
Un minut, seixanta simples segons.
La vida, un sentiment, i
El temps, una capsa buida.

Alba Roca
(1r d'ESO)

Què, sense tu.

Els dies que arribava amb la cara rosada
i després bevíem junts aquell batut calent
de xocolata.

Els dies amb les mans tallades
per culpa d'haver jugat massa amb la
neu.

Els dies que plorava pel refredat
i tu te'n reies.

Gràcies a aquells dies d'hivern
vaig descobrir que els dies d'estiu...

Havien de ser amb tu
jugant amb la sorra de la platja.

Havien de ser a la piscina
damunt amb l'herba verda.

Havien de ser les tardes assolellades
sota l'ombra fresca d'aquell gran arbre.

Havien de ser els dies plujosos
quan ens quedàvem en companyia
d'aquella pel·lícula.

Havien de ser qualsevol cosa que em fes
feliç,
i sense vacil·lar ni un sol instant, havien
de ser amb tu.

Bruna Oriol
(2n d'ESO)

poesia

**Sant
Jordi**

Desengany

Amb tu

Dins del reflex,
som un.
Estic sol.

De lluny, et veig,
t'apropes,
desapareixes.

Desig,
miratge,
obsessió.

Berta Portet
(3r d'ESO)

Rierol d'aigua tèrbola,
negre desert de soledat,
tot just havies despertat
i sense girar-te ja caminaves endavant,
buscant excuses, temps i esforç
per aclarir el terrible desengany.

Però ara em toca a mi,
i faré com tu,
faré d'una aigua tèrbola
una de cristal·lina, pura,
però sobretot sincera.

Caminaré endavant,
buscaré excuses, temps i esforç,
però aclariré també
l'aigua d'aquest rierol.

Gil Vilarrasa
(3r. d'ESO)(Accèssit)

26 llençols grisos

Primaveres llunyanes
 Arbredes en flor
 Rimes assonants i
 Absència de sinalefes
 Urgentment escrites
 Lletres sense sentit
 Emblemàtiques paraules
 Sotadament sense profit

Temps d'espera
 Reemplaçament dels cors
 Imaginàries respostes
 Sobre cartes d'amor
 Tendresa
 Extraviada
 Somriures perduts

Direccions equivocades
 Escollides per tothom

Sense vida amb qui gaudir-la
 Emmetzinament sentimental
 Demostracions cada hora
 Aliment de molts

Bombetes incandescents
 Literalment enceses
 Asteroides apagats
 Vigilància eterna
 Altrament el meu final.

Sergi Velasco
 (4t d'ESO)

poesia

**Sant
 Jordi**

La mar

L'escuma pica i abraça unes roques,
 agraïdes, enmig la mar;
 gavines festegen les ones
 exaltades per la sal.
 Barques que l'aigua bressola
 trenquen el son,
 acaronades per pescadors de pell
 colrada.

Els estimen la mar!
 Mar observada per un munt d'ulls,
 besant-la prop la platja,
 olorant-la en el terrat,
 dibuixant-la darrera la finestra
 perquè ens quedi el seu llegat.
 Sovint somnio desperta
 el destí del pas dels anys,
 descalçant-me el peus feixucs
 a la sorra,
 enamorant-me del sol,
 i, ben a prop, la mar,
 cobrint-me el cos cansat
 amb la dolçor d'un llençol,

aixoplugant-me les llàgrimes
 amb el palmell del seu cor,
 o esquitxant-me la rialla
 tendrament i a poc a poc.

Anna M. Torras

Collage

Ara que em sé dir el nom
i em reconec a mi mateixa,
deixa'm dir-te que t'estimo,
que tinc tots els records endreçats a
l'armari.

...

Però tan sols una mica,
cada dia que passa
el meu jo va fragmentant-se.
A poc a poc es desgrana.

I no sabré ni qui ets tu,
ni qui són els fills que avui sé
que són nostres.

...

Posa'm etiquetes a cada arbre,
a cada branca,
a cada fulla,
a cada flor,
a cada fruit.

No te'n deixis cap,
si us plau!

Potser demà no sabré res de res.

Potser demà
senzillament, no sabré.

...

I escric ara que encara sé escriure.
Ara que encara sóc conscient del que em
passa.

No puc imaginar-me el futur.
Sé el que no vull que em passi.

...

Tot el que puguis fer serà el millor; n'estic
segura.

Ens estimem. Recordes?

Les decisions les prendràs tu, per mi.
No és fàcil.

Hem de continuar vivint:
tu, jo i els altres.
Sobreviure.

...

No poso en dubte el nostre amor.
És per això que no tinc por.

...

Quin dia som?
Dilluns...

No me'n recordo.
Deixa'm prendre les pastilles.
Ara torno.

...

El mirall es trenca.
Primer un tros,
després l'altre.

...

Mil bocins escampats per terra,
collage fet a l'atzar.

Trossets de pensaments,
fragments d'històries viscudes que
per més que intento recompondre no

puc,
no puc!!!
Em tallo i em faig sang.

...

Necessito ajuda.

No ploris.
No ploris, no.

Estic bé,
però he perdut les maletes del viatge
i no les trobo enlloc.

Per més que busqui,
no hi són.

...

Perdo les paraules.
Perdo les coses.
perdo els records.

Em perdo.

On sóc?

Qui sóc?!

...

T'estimo:
això sí que ho sé.

...

Doncs,
no ho he perdut tot,
encara?

...

No,
encara
no ho has perdut tot.

Eva Ventura

poesia

**Sant
Jordi**

La princesa espantada

Hi havia una vegada una princesa que passejava pel palau i va veure un fantasma i es va espantar. Va fer una altra passa i es va trobar un esquelet, en va fer una altra i es va trobar una aranya i quan va fer la última passa no es va fer cap ensurt i va viure feliç i va menjar anissos.

Laia Capdevila
(1r EP)

L'aniversari

Hi havia una vegada un nen que es deia Joan i una nena que es deia Paula. Divendres la Paula feia sis anys i estava molt contenta.

En Joan també volia que fos el seu aniversari i el va voler anar a buscar i no trobava el seu aniversari. El va buscar per tot arreu però no el trobava. Quan es va pondre el sol ja va tornar a casa i la seva mare li va dir:

- Per què has tornat tan tard a casa?- I en Joan va contestar:
- He anat a buscar el meu aniversari.

I la mare li va dir el dia que era el seu aniversari i en Joan va esperar el dia del seu aniversari.

Sara Oliver
(2n EP)

narració

**Sant
Jordi**

L'arbre, el mico i la girafa

Hi havia una vegada un mico que no es podia enfilem mai als arbres i sempre ho provava però no li sortia, fins que un dia va fer una amiga que era una girafa i la girafa el va ajudar a pujar a l'arbre. Va tornar a baixar i ho va provar i li va sortir i la girafa li va dir: - Adéu mico. I el mico li va dir adéu. I no es van veure mai més de la vida, i el mico va plorar i la girafa també va plorar molt i li queien moltes llàgrimes.

Arnau Bayés
(2n EP)(Accèssit)

L'elefant i el mosquit

Hi havia una vegada un elefant que es va trobar una cosa molt esquifida al bosc de la selva. En veure que era una cosa tant petita va pensar que se la podia menjar. Era l'hivern i l'elefant tenia molta gana i se la va menjar de seguida. Aquell bitxo era un mosquit, el seu pare Muscutus va anar de pressa a rescatar al seu fill, va entrar per la trompa i de seguida va veure al seu fill, el va agafar, però va veure tanta carn que se'n va emportar un tros i el mosquit va deixar una picada de record de l'elefant.

Jan Termens
(3r EP)

narració

**Sant
Jordi**

La multiplicació i la divisió

No fa gaire temps els nens i les nenes de 3rB estaven aprenent a multiplicar i tots els nens es queixaven que ja sabien multiplicar i volien aprendre a dividir. Un dia al matí, la mestra es va posar a escriure divisions i la multiplicació cada dia es deprimia més. De sobte varen fer un examen sorpresa de les taules de multiplicar i la multiplicació es va posar molt contenta perquè va veure que els nens es recordaven d'ella.

L'endemà quan la mestra corregia els exàmens, la multiplicació estava escrita a la pissarra i ella anava mirant els controls. No havien anat gaire bé, per no dir gens bé. Llavors la multiplicació i la mestra van fer un acord: L'acord era que un dia a la setmana farien control de multiplicacions i divisions. Així ni la multiplicació ni la divisió es deprimirien més.

Susanna Roselló
(4t EP)

Què li passa a la Lola?

Un dia de primavera tranquil com ell sol, el bosc se sentia favorable. Per allà a la vora hi havia prats de pastures i tot el que hi ha en una granja. Més avall hi havia un poble que es deia Tona. En un carrer no gaire lluny de l'escola hi vivia una nena que es deia Lola. La Lola tenia tot el que ella volia, un ós de peluix, una nina, un gos de peluix i el que li agradava més: un llibre de llengua. Però ella no se sentia feliç. Els seus pares no sabien el què li passava i cada divendres es preguntaven:

- Què li passa a la nostra filla?

Van provar d'anar al metge, però res. I un dia a la nit la mare li va voler fer un petó i per primera vegada va fer un bon somriure.

Paula Rodo
(4t EP)(Accèssit)

narració

**Sant
Jordi**

Això és la llegenda de Sant Jordi?

Fa ja molt de temps, a l'època de prínceps i princeses, castells i moltes altres coses més, en un castell, hi vivia un príncep molt poruc. Vivia amb el seu pare, el rei i la seva mare, la reina. El príncep que es deia Jordi era baix, una mica grassonet, dèbil; no sabia muntar cavall, era molt mal educat... era un desastre de príncep.

Un dia, mentre en Jordi voltava pels voltats del castell, va veure una princesa lletja, sí, però no tant com ell, i se'n va enamorar a primera vista.

El príncep no ho volia dir al seu pare, ja que no s'ho agafaria gens bé, perquè el seu pare i el de la princesa s'odiaven. Un bon dia al matí, va arribar al poble un drac d'un color verdós, molt eixerit sense cap intenció de fer mal, simplement venia de visita. El drac, en veure la princesa se'n va enamorar i se la va endur cap a la seva cova. La gent no sabia què fer

per poder recuperar la princesa. El príncep no sabia què fer: si anar a buscar-la o no, perquè si hi anava el drac se'l menjaria, el cremaria... i a sobre hi hauria d'anar a peu!

Mentre en Jordi s'ho pensava, a la cova del drac s'ho passaven d'allò més bé, perquè el drac i la princesa s'havien fet d'allò més amics, jugaven a cartes, al dòmino, anaven a passejar...

Finalment en Jordi es va decidir per anar a buscar la princesa. Va tardar sis dies per arribar a la cova i va quedar ben esgotat. En sis dies no havia parat de caminar. Quan va ser davant de la cova, que per cert tenia porta, va començar a investigar. Quan va entrar a la cova, va quedar molt sorprès: no havia vist mai un drac i una princesa jugant a cartes. En veure que el drac no era dolent, va quedar molt més tranquil i es va unir a la partida de cartes.

Al final la princesa no es va arribar a casar mai amb els príncep, però sí amb el

narració

**Sant
Jordi**

drac, que van ser molt feliços vivint ells junts i amb el príncep.

Albert Parés
(5è EP)

La capsa de música

Recordo, que quan jo era petit, la mare tenia una capsa de música on hi guardava les seves joies. Era una capsa de fusta, molt bonica i tenia tallat uns detalls que semblaven flors. A l'interior estava folrada amb un tipus de tela que semblava de vellut i era de color grana.

A mi, em tenia el cor robat i, recordo, que sempre que podia i la mare no em veia, la remenava i la feia servir per als meus jocs.

No sé com, però la mare se'n va donar compte del que jo feia i d'un dia per l'altre la capsa de música va desaparèixer.

Jo la vaig trobar a faltar molt, la vaig buscar fins a deixar-m'hi els ossos, però mai

no la vaig poder trobar. Li vaig preguntar a la mare per la capsa i la seva resposta va ser que una fada havia vingut a casa se s'havia enamorat i la mare li havia regalat.

Jo em vaig enfadar molt, perquè més valia que me la regalés a mi, però com a càstig, a la mare, vaig continuar enfadat molt temps, fins i tot a vegades li contestava malament.

Varen passar els anys i jo em vaig oblidar de la capsa que feia música, perquè quan l'obries, sonava una música celestial.

Un dia, quan jo ja era gran, la mare va voler parlar amb mi i em va dir: "Fill meu, ara que ets gran i m'has demostrat que ja no ets avariciós, tinc un regal per a tu". Va obrir un armari i d'entre unes caixes va treure una capsa de fusta, molt bonica i tallada amb motius de flors i la va obrir. Vaig sentir una música celestial que em va resultar familiar i vaig plorar.

La mare em va regalar la capsa i per pri-

narració

**Sant
Jordi**

mera vegada vaig saber apreciar el valor de les coses més insignificants i també agrair que la mare em guardés la capsa fins l'hora que jo la sabés valorar i conservar per sempre més.

A vegades has de perdre una cosa per saber valorar l'important que és per a tu. No oblidaré la lliçó.

Guillem Buscà
(6è EP)

L'esperança del tresor

Abans de començar, deixeu-me presentar. Sóc en Tim el *Gran*, un fan dels pirates una mica barroer perquè no controlo la meva força. Tinc molts amics tot i que a vegades sóc un destorb. El que m'agradaria més de tot... (Bé ja sé que... abans de tot és la família), però el que m'agradaria més de tot és trobar un cofre ple de joies i diamants. Tot això va començar aquell dia, sí, tenia deu anys. Tinc records confusos, però in-

tentaré que us en pugueu fer una petita idea. Jo estava sol amb la meva barca de remes al mig del mar intentant pescar per anar a vendre al mercat. No sé ben bé com va ser, però de sobte, del no res, va aparèixer un vaixell pirata que de seguida vaig reconèixer. Era el vaixell del capità *Barba Blanca*. Aquell dia devia estar de molt bon humor perquè a part de no matar-me, em va nomenar segon capità. Me'n recordo perfectament del moment que em va posar el mocador vell i rosegat on es mig llegia *Segon Capità*. Vaig ser el nen més feliç del mon.

Em va costar esforços entendre'l perquè parlava com el Ferran Adrià, quan em va confessar que estaven buscant el tresor que havia enterrat el seu avi abans de morir. Després em va ensenyar el mapa on s'hi veia força ben dibuixat Europa i una fletxa que senyalava Catalunya i concretament Seva, lloc on visc jo. Em va preguntar si sabia on era i jo li vaig contestar que és clar que sí i sense pensar-s'ho dos cops

narració

**Sant
Jordi**

va deixar el timó a les meves mans. Amb dubtes, vaig agafar el timó i el vaig conduir fins a les nostres terres. Em vaig sentir com quan, abans de desaparèixer, tenia els pares a prop.

Vaig poder arribar fins al Delta de l'Ebre i allà mateix el vaixell va fer figa. La majoria de tripulants sabien nedar però per pura mala sort l'aparent simpàtic capità, no. El vaig intentar rescatar, però no sóc un tauró que nedi a una velocitat increïble. Quan hi vaig arribar, ja estava mort o, si més no, ho semblava. Així doncs vaig decidir que la millor opció seria enterrar-lo, però els tripulants que quedaven vius em van dir que no, que per a ell això seria pitjor que enviar-lo a l'infern i per tant el vam deixar allà flotant.

Els tripulants que havíem resistit aquella catàstrofe vam seguir camí. Anàvem passant per molts pobles coneguts. En un d'ells se'm va acudir agafar un autobús i aviat vam ser a dalt. Els va fer tanta impressió que el van destrossar de dalt a baix. Vaig haver

de demanar mil disculpes al conductor i els vaig fer fora tant ràpid com vaig poder. Vam haver d'anar caminant xino xano fins a Seva. A punt d'arribar-hi vam sentir un estrepitós i inesperat riiriiriing, i la tripulació va desaparèixer. I és que la nit no dura sempre, i vaig sentir el despertador. Sé que ja sóc una mica grandet i que allò només era un somni, però l'esperança de trobar el tresor encara és a dins meu i cada dia, quan acabo l'escola, busco pel lloc on recordo que estava el tresor.

Ja començava a pensar que el meu somni era un simple somni lluny de la realitat, però dintre meu alguna cosa em deia que el mapa no era del tot evident perquè no es volia que qualsevol el pogués trobar. Per aquest motiu vaig decidir buscar per tots els voltants de Seva.

El bosquet va ser el meu primer objectiu sense èxit. Després vaig decidir buscar per Tona, ja que en sabia força coses i a més hi tenia molts companys. Vaig començar per

narració

EXTRA

**Sant
Jordi**

les restes romanes i durant un mes em va semblar que ja havia trobat el lloc on el vell pirata devia haver amagat el tresor. Tot se'n va anar en orris quan em van explicar que totes les restes eren romanes i no d'altres èpoques. Me'n vaig anar casa per casa a veure si trobava alguna cosa sospitosa i no va ser fins a casa del meu millor amic, en Franc, la casa on havia passat més hores, que vaig trobar una pista. A la paret hi havia una calavera que a primer cop d'ull semblava decorativa.

-Franc, què és aquesta calavera?

Es va quedar molt sorprès de tant i tant interès espontani per aquella calavera. Em va explicar que no la hi havien posada ells, que des que havien arribat en aquella casa ja hi era i que ja l'havien intentat treure més d'un cop, però no ho havien aconseguit.

Com que m'havia de quedar a dormir vaig esperar a no sentir ni piu per entrar en acció. Vaig anar al lloc on hi havia la calavera i la vaig contemplar i tocar durant molta i molta estona. Al no treure'n aigua clara,

finalment vaig suposar que devia ser el que sempre havia pensat: una calavera decorativa, però de sobte... podia girar-la cap a la dreta! Llavors el meu cor es va començar a accelerar, vaig començar a suar, estava ben nerviós pensant que potser era el pany de la porta de la cambra del tresor i... sí! Va ser així! Al cap d'uns moments tenia la resplendor del tresor que m'enlluernava els ulls! Just quan anava a agafar el gran tresor, em vaig despertar a l'habitació del meu millor amic. Per mala sort, també havia estat un somni.

Ara, ensopit, camino, camino i caminaré pels carrers pensant en el dia que trobaré el tresor. Trist, mirant el terra sense fer ni cas al nen que plora (segurament se li ha escapat el globus), penso, però no goso aixecar la mirada.

Víctor Castejón
(1r d'ESO)

narració

**Sant
Jordi**

Nova aventura per els estris de la motxilla!

- Una cosa... - digué el bolígraf..
- Què et passa a tu, ara?- preguntà el "tipp-ex".
- Estem aquí tancats i molt foscos, tinc por!
- exclamà el bolígraf.

La veritat és que portaven molta estona tancats en aquella motxilla negra. Portaven des de les onze del vespre, allà engarjolats. Ara eren les quatre de la matinada.

- Tu, si tu! Escolta'm, amiga calculadora. Pots calcular quanta estona portem aquí tancats? - va preguntar el marcador.
- Exactament, deixa'm fer servir la memòria... cinc hores! - respongué.
- Ostres... - deixaren sentir els altres estris de la motxilla.

- No tinc son! - cridà el bolígraf vermell. La majoria no tenien son, així que es posaren a parlar sobre la seva mestressa. Aquella mestressa feia 1r d'ESO i dels

estudis anava força bé. L'assignatura més difícil per a ella eren les mates. Així que tenia control de mates i havia estudiat molt poc, per no dir gens.

El llibre de matemàtiques, una mica tímid, digué:

- Avui jo estava sobre la taula, quan he sentit que la professora els deia que posaria un examen difícil de sumes, multiplicacions, divisions de moltes xifres...

- Ben explicat, serien nombres decimals - va dir el diccionari de català.

- Que fàcil! - exclamà amb to "xuleta" la calculadora.

El diccionari li respongué a la calculadora:

- Mira, calculadora, tu saps molt de números i de tot, però no saps què és un hiperònim.

- És clar que ho sé... però fa molt i molt de temps que ja ho sé - va respondre.

- D'acord, en saps molt, però digue'm l'hiperònim d'aquestes paraules: tauleta, taula, calaixera, armari, cadira. Segur que no ho saps.

narració

**Sant
Jordi**

La calculadora en no saber-ho s'excusà dient:

-I tu, no saps fer divisions amb comes!

Així que feren tant d'enrenou que la noia de 1r d'ESO anà a veure què passava.

La noia buidà la maleta. De cop tots els que eren a dins feren un silenci que no se sentia ni una respiració. La noia pensà en veu alta i amb cara de preocupada digué:

- On he deixat les claus de la taquilla? Ai, Déu meu! Si no les trobo no podré tenir els llibres... Llavors segur que em caurà una falta lleu! Sóc tan despistada!

La seva mare en sentir tant de soroll digué:

- Mariana, què és tant de rebombori? A dormir!

Així que la noia cregué i se'n tornà al llit pensant que demà seria un nou dia i ja les trobaria.

Tots els estris que eren fora de la motxilla tornaren a iniciar la conversa. L'estoig, en veu baixa, digué:

- Tinc una cosa que no para de fer-me pessigolles, no em fa gràcia. Què és? M'ho

podeu treure?

Tots van dir que no havien fet res, així que de cop descobriren que hi havia un paper arrugat, petit i amb coses escrites. Els bolígrafs van aconseguir treure aquell paper d'allà l'estoig, tots el desplegaren i llegiren: "Nombre decimal, núm. enter va seguit de coma: se suma i resta posant columnes... multiplica comptant el lloc de la coma..."

Era una "xuleta"! Pretenia fer-la servir durant l'examen. Això no ho podien permetre!. Així que planejaren una estratègia, perquè aprenguéssin una lliçó i estudiés. Decidiren que prepararien diferents plans. L'agenda mirà a quina hora tenia l'examen i veieren que era a primera hora del matí. Això significava preparar el pla ara mateix. El pla consistia en: si mirava la "xuleta", els bolígrafs farien un esforç per no guixar i si no se la mirava farien com si res no hagués passat. De cop se sentí un soroll bastant fort: Era la flauta! Encara que la gent d'aquesta casa devien dormir com un tronc. La flauta havia dormit com un soc.

narració

**Sant
Jordi**

Interessada, li van explicar els plans i li van dir que potser necessitarien la seva ajuda. A dos quarts de nou del matí, amb un fred que pelava, la Mariana començà a fer l'examen. De cop la noia va parar. Estava disposada a mirar-se la seva diminuta "xuleta". Obrí l'estoig i aconseguí tenir-la a la mà sense que la professora la vegés, posà l'estoig a davant i mirà. Es posà a escriure, el bolígraf mig adormit no se n'adonà.

Així fins a acabar l'examen. Estava apunt d'amagar la "xuleta" a l'estoig quan va sonar el fort soroll de la flauta. Es va quedar pàl·lida, la professora s'acostà cap a ella i va fer com si no hagués vist la seva diminuta xuleta. Llavors digué:

- Mariana, a l'hora del pati vine al meu despatx, hem de parlar.

A l'hora del pati, la professora li digué que li havia suspès l'examen i que li havia vist la "xuleta". Així que li digué que al pròxim control estaria a davant i que havia de treure molt bona nota als pròxims exàmens per

poder aprovar.

La Mariana en cap dels seus controls de 1r d'ESO no se'n va fer cap més.

Al final de 1r d'ESO li va quedar de nota mitjana global un notable.

Era l'estiu i la Mariana ja havia guardat tots els bolígrafs, l'agenda, la calculadora, la flauta, el diccionari... en una prestatgeria de la seva diminuta habitació.

És setembre, el primer dia d'escola. La Mariana comença ja 2n d'ESO. Dels bolígrafs ja quasi se n'ha oblidat però els ha deixat a la seva diminuta habitació i de flauta se n'ha comprat una altra, aquella no li portava bons records. Ara tots els estris que li han servit a 1r d'ESO estan tranquils i en pau, després d'haver passat moltes aventures l'any passat, ara dormen tranquils i viuen feliços pensant que han ajudat la Mariana.

narració

**Sant
Jordi**

- Uf! Ja va bé tant de repòs! És que l'any passat anava molt cansat i ja quasi se m'esgotava l'energia (tinta). Sort que ara estic aquí fent "petar" la xerrada amb tots vosaltres... - digué el bolígraf blau.

- L'única que dura i no està amb nosaltres, és la calculadora, és clar, com que és cara...

Un cop que anava a la motxilla de la Mariana va passar per davant de la papereria i per casualitat em vaig fixar en el preu d'aquella calculadora grossa: 20 euros, valia aquella calculadora! - exclamà el bolígraf vermell.

- Tens raó i nosaltres, pobres bolígrafs, només valem 2 euros...- exclamà el bolígraf verd.

- Oh! Però vosaltres podeu tornar a servir, teniu energia (tinta) - exclamà l'agenda tota trista.

- I a què ve ara, això? - exclamà el bolígraf vermell.

- El problema és que no li serviré mai més, ara ella només fa servir la meva germana -

digué tota seriosa.

- Va, no hi pensis en això... Pensa que ara hem ajudat la Mariana - exclamà el bolígraf blau.

- Però vam passar moltes aventures allà tancats: primer a la motxilla, el descobriment de la "xuleta" i tot... i ara descans és més que suficient! - exclamà el bolígraf verd.

Tots els estris que eren allà a la motxilla es posaren a riure.

Gemma Fontseca
(1r d'ESO)(Accèssit)

Un crit mut a l'aire

He tornat, sí, jo mateix, però aquest cop una mica més boig, amb ganes de fer-vos pensar en els meus desitjos, les meves paranoies, amb ganes de...

Espereu, deixeu que em presenti.

Sóc en Tom, però em diuen "Tommy, el boig". He passat els dos últims anys de la meua vida dins un manicomi, tancat, sol, trist, i això ha fet que estigui pitjor. No

narració

**Sant
Jordi**

he tingut infància. Això m'ha cremat, això m'ha dolgut. La gent no em mira bé, això fa que em torni agressiu. Ara tinc un desig, un somni que vull que es compleixi.

Jo vull ser bo. Vull que la gent em saludi quan passi pel meu costat, vull que la gent no em miri malament, no vull estar boig, tot i que tampoc no ho estic tant. Jo vull fer el bé al món. Vull que la gent reconegui el que faig. Vull que tots els científics em tractin com un company. Vull que els rics em regalin coses i que els pobres em demanin caritat. Vull ser un "semi-déu". Vull portar la pau a la Terra... Podria continuar així molt de temps, no aconseguiria res. Després em vindrien preguntes al cap, preguntes que fan mal, fan mal psicològicament, i jo no estic prou bé com per fer-me preguntes. Perdría el temps. Perdría la vida. Però el meu somni no es complirà. De fet, odio la gent, us odio a vosaltres, no us desitjo el bé...

Podríeu deixar de llegir, però no us ho recomano. Hi ha un tema que encara no he esmentat. Tinc virtuts, sí, la meva saviesa. Oh! Estimada saviesa! Però no només és això. El meu físic. El meu físic és trencador. Tothom qui no em coneix interiorment s'enamora bojament de mi, i amb la meva extraordinària saviesa, sempre controlo tothom. Al final, ho reconec, tothom m'odia, però és massa tard, ja els conec, els puc fer mal, i no dubtaré en fer-ho amb vosaltres si es presenta l'oportunitat.

Tothom m'odia!

Jo odio més! I m'empipo, i...

Sabeu què? Deixem-ho!

I és que escriure m'ajuda a expressar els meus sentiments, a embogir-me més!

I això és el que m'agrada!

Espècie única! Fill de ningú! Marginat social!

No vull que ploreu per mi, només vull que us pugueu imaginar com deu ser la meva vida...

narració

**Sant
Jordi**

Un fàstic?
 No ho crec.
 M'agrada... estimo la soledat com estimo els meus ossos. Per què? Causes encara desconegudes en el meu interior. Estic boig, i què? Cap problema? Espero que no! Com us he dit "estimats", em repugneu! Potser us preguntareu per què, i aquí és on volia anar a parar amb aquesta "petita" introducció de mi mateix. Aquesta és l'arrel del meu odi, el meu rebuig:
 Dijous, vuit de març, tretze anys, sol pels carrers de Barcelona, sense pares, sense amics, sense família. Era un petit vagabund. Començava a odiar la vida, començava a odiar-me a mi mateix. Veia com els dies passaven i jo no tenia futur. La gent pels carrers em rebutjava, em temia, m'ignorava, els hi feia fàstic! Quin dolor! Ningú pensava en la meva existència? En els meus pensaments? És que jo no tenia sentiments? Per suposat que ara ja no en tinc. Quin mal em van

arribar a fer! Potser pensareu que eren éssers horribles, però no eren més que humans ignorants, com vosaltres. Vaig aprendre a viure la meva pròpia vida, a no deixar-me emportar per gent que l'única cosa que feia era riure's de mi. Sí, la gent és descarada, a més no s'adonen que molta d'aquesta gent també és molt desgraciada, fins i tot molt més que jo! Cada vegada que veia el rostre d'alguna persona, m'horroritzava. Ho odiava tot! No tenia ànima, no tenia ni cos. Em vaig consumir fins a un punt que l'única cosa que es veia en mi eren ossos, però ningú va sentir pena per mi. Els carrers es van convertir en la meva família, i els portals en la meva llar. Un dia vaig trobar un amic: un alcohòlic. Vaig decidir entrar en un nou camí, volia provar coses noves i ell me les proporcionava. Al cap d'una setmana, la beguda es va convertir en un amor, un amor que mai més podria deixar. La gent m'escopia, creuava el carrer quan veien que jo m'acostava. Un

narració

**Sant
 Jordi**

desastre. Ella era l'única que em comprenia. No podia desenganar-me d'ella. Van passar els anys. Cada dia estava més destrossat...
Cinc d'abril, passats quatre anys, un dia més, sol, per cert, plorant encara la mort del meu amic. En obrir els ulls d'una bona migdiada, dues siluetes borroses estaven just davant meu. Em vaig deixar emportar per elles, i em van dur aquí, on sóc ara. Em van fer acomiadar de la meva estimada, la beguda. També em van proporcionar aliment tres cops al dia. No coneixia ningú. Sempre estava sol. "Ara també ho estic". En aquell lloc, la gent també em mirava amb menyspreu, com si fos una espècie vinguda d'una galàxia anònima, desconeguda... em segueix passant. Les persones em van destrossar...

Ara segueixo aquí, al manicomi, amb vint-i-un anys i una llarga vida per davant. Quan em mori, sé que molts de vosaltres ho celebrareu, però és igual! Com si

voleu emborratxar-vos "a la meva salut". Jo ja estaré mort, en un lloc on sempre hauria somiat estar, el meu propi món. I és que les persones feu fàstic. Jo no sóc al vostre grup, jo no sóc com vosaltres. Jo vull viure la vida! Però, com, si la humanitat no m'ha deixat? Ara estic aquí, escrivint, desitjant la vostra mort, la vostra desaparició. I us juro que resaré cada a dia per aconseguir la vostra desaparició! Perquè les persones com vosaltres no us mereixeu res! No pararé de lluitar fins que marxeu!

Ara, no vull pensar-hi més, ho deixo aquí, només espero que algun dia, algú pugui llegir els meus escrits i pugui comprendre el dolor que vaig sentir. L'única cosa que sento ara, és com la meva ànima marxa desesperada del meu cos. Em destrosso i aquí acabo.

Diana Sandoval
(2n d'ESO)

narració

**Sant
Jordi**

Quan les estrelles són blaves

Ho accepto, estava nerviosa i no podia dormir. De vegades valdria més enviar el mòbil a pastar fang. Per què ha de sonar a aquestes hores? D'acord, no només odiava el missatge que m'havia arribat feia escassos minuts: eren les tres de la matinada d'una setmana que tot just començava i l'endemà tenia dos horribles exàmens de física i llengua. La situació començava a ser perillosament desesperada i la xafogor de juny no ajudava gens a calmar els ànims que es respiraven a la meva pròpia habitació. Només tenia una solució si no volia haver d'anar amb ulleres de sol tot l'endemà: obrir la finestra (missió impossible a la meva cambra ja que l'escriptori sempre està ple de... objectes inútils que l'únic servei que tenen és criar pols?). Encara no havia posat la tela mosquitera a la finestra, o sigui, que era de preveure que al cap de quatre hores, si és que aconseguia dormir una mica, em

llevaria enmig d'un festí de sang per gràcia dels mosquits i qui sap quins bitxos rars més que corren per allà fora en aquesta època de l'any. La sola idea de que m'hagués de gratar la resta de dies, ple d'exàmens i treballs, per variar, i la imatge del meu cos mig marcat i cicatritzat de les picades feia que la son no aparegués ni a la de tres. I em començava a cansar. De vegades em pregunto per què donar voltes al llit no és esport olímpic. Potser tot plegat és un boicot contra la meva persona per tal de que no pugui aconseguir mai un preuada medalla d'or i que la meva vida d'estressada adolescent no deixi de ser res més que això mateix: una vida estressada d'adolescent. Al final vaig desestimar obrir la finestra i vaig tenir una altra brillant idea: escoltar l'MP3 (o comptar-los: MP1, MP2, MP3, MP4... per on passem?). En qualsevol cas, va ser el pitjor que podria haver fet: em sabia totes les cançons del gigabyte de l'aparell així que cantant cantant se'm van fer quarts de cinc. De sobte vaig

narració

**Sant
Jordi**

sentir sorolls de passes, vaig tancar el llum de la tauleta que havia obert per desar l'MP3 i em vaig estirar colgant-me fins al coll amb el prim llençol del llit. Quina cosa més estúpida: em vaig adormir!

Ara són les deu del matí, estic fent un examen de física, del que no em sé ni la primera pregunta, i m'estic florint, i adormint! Mirar per la finestra és el més interessant que se m'acudeix i maleir la companyia de servei mòbil amb la que tinc contracte també, a quin beneit se li acudeix enviar un missatge de publicitat a les tres de la matinada?

Marina Rierola
(3r d'ESO)

Paraules tacades amb sang

La tempesta havia començat, els tancs i les bombes nazis s'havien apoderat dels carrers, igual que els militars, trets, crits i plors de la gent jueva.

- Shh, no facis soroll. Passi el que passi, tu no surtis de dins l'armari, d'acord?

- Sí, mama.

- Quan sentis que ve algú tanca els ulls ben fort i...

- M'amago.

- Sí, fill - va dir mentre li queien dues llàgrimes negres plenes de dolor

- Per què plores mama?

- M'has de prometre que no et mouràs d'aquí i que seràs un nen gran i valent.

- Però si jo ja ho sóc de gran, tinc sis anys.

- Tots fora, ràpid! Sortiu al carrer jueus fastigosos!

- Mama!

- Shh, amaga't i no passarà res, corre!

Pum! La porta de fusta d'aquella casa humil, saquejada anteriorment i mig destrossada pels nazis, es va obrir de bat a bat provocant un fort cop que ressonà entre les blanques parets de paper pintat.

- Tu rata!, abans he cridat prou fort perquè tot el carrer em sentís, que no m'has escoltat o és que ets sorda?

- No senyor...

- Sort que anem repassant casa per casa, eh reina! Ha !ha ! ha ! ha!

Josefina, que així es deia la dona, va sortir de casa seva per última vegada, escortada per dos militars, deixant a llàgrima viva el seu fill de sis anys, només resava perquè a ell no li passés res, ja que ella no hi tenia res a fer. El cel era gris, igual que les cases, feia fàstic respirar l'aire de la mort, tot era a causa de la pols que aixecaven les bombes i el fum dels focs que calcinaven dia i nit els cossos dels que havien estat feia temps els seus veïns, els seus amics o els seus familiars. Aquest cop poques serien les partitures que es mantinguessin vives rere el pas del temps.

- En línia!, davant la paret!

La mirada indiscreta d'aquell infant s'esmunyia entre el pany d'una casa de ningú, de la casa que fins aquell dia havia estat d'una família feliç de ser el que era. El batec del cor es va accelerar en veure la mirada perduda de la seva mare, les fosques pupil·les se li van eixamplar, les mans li tremolaven...

- Agenolleu-vos!

Una suor freda li regalimava per l'ardent front. De cop tot es va aturar, el temps no arrencava, un inquietant silenci i després... la imatge no fugia, tot semblava a càmera lenta, simplement el grup de militars va acabar la seva feina.

Pum! El petit cos es va desplomar, les seves cames no van poder aguantar un pes tan gran. Va caure a terra com si la bala l'hagués tocat a ell, tot semblava fondre's sota un mar d'absència i un silenci profund, l'oxigen l'ofegava i la vida

s'oblidava de que tenia sis anys.

Sergi Velasco
(4t d'ESO)

Un món de colors

Quan arribava l'hivern, el paisatge es tenyia de tons marronosos i grisos transparents. Els arbres despullats esperaven porucs l'arribada d'un mantell blanc que els cobrís les vergonyes. Els prats, en altre temps plens de vida, restaven erms i mancats d'utilitat aparent. Les sargantanes fredoliques s'havien procurat un bon recer per passar els dies freds que s'acostaven. Només el fum espès de les xemeneies anunciava un ble de vida dissimulat entre boires i plugims.

A vegades resultava dur no poder escoltar el silenci, però eren instants fugissers. A no tardar, el xiular del vent entre les escletxes de portes i finestres o el cant d'un gall amb ganes de gresca et feien saber

que sempre hi ha un brogit per escoltar si pares bé l'orella.

Els dies curts i les nits llargues, obligaven a organitzar-se meticulosament. Mentre durava la claror, s'havien d'enllestir les feines de casa i tenir cura del bestiar. Els capvespres es reservaven per triar mongetes, espellofar blat de moro, resar el rosari i fer tertúlia al voltant de la llar de foc. Tot tenia el seu encant: si triàvem mongetes, tenia trifulga perquè anava massa a poc a poc; si espellofàvem, en tenia el pare per passar-me d'amagat l'espiga vermella i aconseguir la pesseta que hi havia de premi. El rosari ja era el sainet final: el pare començava totes les avemaries i no n'acabava cap, el meu germà només arribava al primer misteri, el mosso pesava figues abans de començar i amb les meves germanes jugàvem a veure qui les deia més de pressa. La mare ens fulminava amb la mirada, però tenia la santa paciència d'aguantar nit rera nit el mateix espectacle.

narració

**Sant
Jordi**

EXTRA

Quan la neu feia acte de presència, limitava encara més les activitats, i un cert aire de melangia s'apoderava de tot. La monotonia de formes i el color blanc immaculat encomanaven un cert desànim. Calia posar-hi imaginació i lliscar marges avall amb un plàstic al cul, o fer camins que no portaven enlloc per no perdre la noció del temps i de l'espai, esperant que la sàvia natura descobrís de mica en mica les formes i acolorís l'escenari.

De sobte, un matí t'adonaves que una margarideta s'havia fet un lloc al parterre de davant de casa. Era l'inici d'un esclat de colors que a no trigar massa omplirien boscos i prats.

L'explosió de la primavera era com un pel·lícula vista a camera lenta. Calia viure-la a poc a poc per copsar tota la trama. En una catifa de fons verd, s'hi anava entreteixint el blau intens de la genciana en contrast amb el rosa pàl·lid de l'herba fetgera o el lila clar de l'orella d'ós amb el groc viu de les primules fins a compondre una gran obra

mestra.

Les rouredes i fagedes, tan mansoies i humils a l'hivern, s'afanyaven a treure fulles a pleret, fins a adquirir un aspecte altiu i desafiant.

També era el moment de perpetuar l'espècie, una munió d'insectes volaven entre les flors en un festeig curt però intens. Les merles, els pinsans, el gaig, els passarells, es disputaven aferrissadament una parcel·la per poder fer el niu, i en el seu galanteig omplien boscos i valls de melodies diverses, de cants sensuals i crits de guerra.

L'agitació s'encomanava també als humans, les ovelles arribaven de la plana per parir, les vaques emprenien el camí cap a la muntanya, després d'una temporada avorrida d'estable. Calia cavar l'hort, plantar les patates, la remolatxa....

Tots teníem una ocupació assignada. La meva, vista amb la perspectiva del temps, era d'allò més bucòlica. Em passava el dia a la prada vigilant les ovelles que havien

narració

**Sant
Jordi**

parit i les que encara ho havien de fer. No es podien ficar en cap camp, no podien menjar trèvol, no podien passar a casa del veí... Realment era un neguit constant, i elles, bèsties sense cervell, no paraven de moure's d'un cantó a l'altre. Idíl·lica, doncs, la feineta no ho era, i menys pensant que les ovelles ni tan sols eren del meu pare, sinó de l'amo. Si afegim que al cap de la temporada aquest ens pagava amb un tros de roba per fer-nos un vestit, llavors el resultat ja és descoratjador, però això no esmorteïa l'esclat de vida, que es respirava en cada racó.

A poc a poc el neguit minvava i la xafogor de l'estiu, imprimia un cert aire mandrós i una calma aparent ben merescuda.

Al voltant de les cases, un pinzell màgic anava tenyint de groc els camps de blat. Les xemeneies ja només treien fum esporàdicament. Aquí i allà es veien homes de pell colrada dallant marges, i dones amb barrets de palla recollint l'herba que després es deixaria a les pallisses tan ben

posada com la roba dels armaris.

La sega convertia els camps en poblats fantasmagòrics. Les garberes escampades irregularment servien d'aixopluc a les perdius i guatlles acabades de néixer i, si no fóra agosarat, hauries dit que també als follets i als nans.

Em coneixia tots els caminois i dreceres per arribar més de pressa a cada indret de la propietat. Callia baixar o pujar a totes les hores del dia. No importava si hi havia segadors, dalladors o simplement els homes de casa, tots menjaven i bevien amb una periodicitat matemàtica. Esmorzar, beguda, dinar, berenar i els beures frescos d'entremig. Aigua del pou amb un càntir, vi amb un porró, quatre pets de monja, fruita del temps... Allò era un no parar mai! Amb tant de tràfec, els porrons i càntirs se'n ressentien i no hi havia setmana que arribessin tots sencers. M'emportava algun crit, però mai l'indult, així que entre rialles i algun sanglot anava trampejant la situació fins que la feina s'acabava i tothom menjava

narració

**Sant
Jordi**

a taula.

El sol, amb deliberada parsimònia, es fonia cada dia més cap al sud. Una bola d'un vermell intens s'acostava perillosament a l'horitzó deixant al seu pas un rastre de foc que perdurava fins ben entrada la nit. Havia arribat el moment de començar a desfer l'equipatge, havia arribat la tardor.

Es fa difícil descriure fidelment els colors de la fageda. La diversitat de tons grocs, vermells i marronosos, la convertien en un paradís visual. No feia falta ser cap romàntic idealista per contemplar embadalit, com la primera claror del dia es filtrava entre el brancatge, atorgant a aquell indret la categoria de sublim.

La feina del camp ja no era imprescindible: el blat era al graner, l'herba a la cabanya i els camps esperant posar saó per ser llaurats. Res no impedia, doncs, fer llargues passejades sota aquell sostre sumptuós, buscant bolets o pel simple plaer de sentir el refrec de les fulles seques sota els peus. M'agradava perdre la noció del temps,

mirant com l'aigua transparent s'emportava les fulles riu avall. On devien anar a parar? On arribaria si les seguís?. Pensaments de criatura que el pare m'aclaria: "Al mar, marrec, al mar!". No devia ser així, però el cas és que jo m'ho creia, entre altres coses perquè no l'havia vist mai.

La pluja humitejava el terra, el fred començava a clavar el fibló a la cara i envermellia les orelles. Els cims s'amagaven darrera una boira pixanera, dissimulant un plor silenciós. Tornava a arribar l'hivern...

Dolors Ayats
(Mestra)

Oblidat en un racó

Després de tants anys que vam passar junts i hores d'ara ja ha passat un munt de temps i no ens recordem l'un de l'altre. Et tinc oblidat del tot i havent passat tants dies, només avui, estic pensant en tu.

narració

**Sant
Jordi**

Ens vèiem cada divendres a la tarda durant dues hores intenses i hi havia dies que ens compenetràvem d'allò més bé i d'altres que no hi havia nassos d'entendre'ns. Recordo que mai ens trobàvem sols i sempre estàvem acompanyats per un munt d'infants que ens miraven o xerraven.

Ens vèiem poc però quan estàvem junts no paràvem d'explicar històries, contes i llegendes. Tu sempre tan visual i jo sempre tan explícita. Ens ho passàvem bé i gaudíem de la trobada.

Te'n recordes d'en Patufet? Petit i escanyolit, anava sempre a la seva i no feia mai cas dels seus pares ja grans que el mimaven d'una manera extrema. Ara li diuen Pau. És pare de família, separat i treballador a l'administració pública. S'enfada un munt quan els seus fills no li fan cas i van a la seva.

I de la nena de la caputxa vermella? Ella tenia molta imaginació i creativitat. Sabia

inventar-se històries fantàstiques de les experiències que vivia. Avui dia va sense la caputxa, treballa i estudia a no sé quin país d'Europa i té un munt de xicotets i xicotets.

Mai vam aconseguir explicar la història d'aquell titella que li deien Pinotxo que de tantes mentides que deia li creixia el nas. No hi havia nassos de compenetrar-nos i tu mai aconseguies ensenyar les imatges que jo tant esperava veure. Encara ara en Pinotxo continua sense anar a la feina, dient mentides als companys i fent les mil i una.

No narràvem mai la Bella dorment del bosc. La trobàvem avorrida, amb poca empenta i deslluïda.

Els tres porquets, que els deien així perquè sempre anaven per terra, en dies de pluja es ficaven a tots els bassals que trobaven de casa a l'escola. I avui no sé on paren, però sembla ser que treballen junts a la NASA. Sempre els havia

narraci

**Sant
Jordi**

agradat somniar amb la lluna i avui dia gairebé la poden tocar.

I aquella rateta, que de tan polida que era va emmalaltir i va haver d'anar al metge. Avui dia, ja vella, viu en aquella casa de la cantonada d'on surten les bosses de deixalles fins i tot per les finestres. I no fa cas ni de les denúncies dels veïns ni dels assistents socials que li volen fer entendre que llenci les deixalles als contenidors i netegi la casa.

Avui t'he vist en un prestatge d'una classe fosca i empolsinada. Ningú no t'agafa. Ningú no et toca. Ningú no et mira. Anys enrera ens barallàvem per tu i ara ens n'hem desenamorat perquè estem encapritxats d'un canó de llum i un portàtil. Jo sense tu ja no explico ni contes ni històries a ningú.

I quan pel maig vagi a un mercat de trastos vells i usats et veuré per allà terra venent-te per quatre rals i a mi em cauran quatre llàgrimes d'enyorança i tristor.

I aniré cap a casa capficada i compungida de saber que l'adéu serà per sempre.

M. Rosa Cuní (Accèssit)
(Mestra)

Estic convençuda

Estic convençuda que aquest noi, en Ramon, serà l'amor de la meua vida. Ja sé que tinc quinze anys i ell també i que som molt joves, però és que és tan maco. Avui duia uns texans, que marcaven el culet rodó. Les seves cuixes musculoses, una samarreta blanca amb un dibuix al davant, màniga curta, ensenyant el seus braços forts. Els cabells rossos que es bellugaven amb el vent, una mica llargs, que se'ls pentina amb els dits quan em parla i es posa una mica nerviós. Que maco! I els ulls blaus com el mar, no puc deixar de mirar-lo quan em diu que m'estima. Intento veure si menteix i pensa el mateix que jo. Ens agrada passejar pel poble, agafats de

narraci

**Sant
Jordi**

la mà. Em sento segura al seu costat. Ensenyant a la gent que ens estimem. Quan arribem a una cantonada deserta aprofitem per fer-nos un petó llarg i intens. Parlem del nostre futur junts i fem plans. Estudiarem, a mi m'agradaria ser professora d'infantil, i ell d'idiomes, li van bé i treu bones notes. Potser tindrem fills, i una casa...

Algun diumenge els amics ens conviden a un "guateque" al local que té en Joan, un amic. Posem música i ballem. Tots hi anem amb parella, encara que alguna sigui esporàdica. De seguit posem música lenta, per ballar agafats. Nosaltres aprofitem per anar a un raconet, ens assentem i comencem besant-nos. Em toca i jo a ell. M'agrada quant em toca els pits, amb les mans segures, em fa petons a l'orella, al coll, sento un pessigolleig per tot el cos. No podem deixar de tocar-nos. Mentre les seves mans ressegueixen la meva pell, sembla que estiguem sols en el món i que res no importa. Em va dient que m'estima, que vol ser meu. El temps s'acaba i haig

de marxar a casa. Tots dos desitgem fer l'amor, acabar gaudint d'aquest moment, tenir temps per poder quedar-nos junts, agafats de la mà i dormir plegats, despertar-nos quan surti el sol, i poder tornar a tocar-nos i gaudir dels nostres cossos, sentint la nostre respiració a cau d'orella. . . .

M'estava preguntant si sóc feliç, la veritat, és el que diuen, la felicitat sencera no hi és mai. Tot això intentava justificar-ho perquè se m'han regirat tots els pensaments quan passejava tota sola per la ciutat imbuïda en les meves cabòries. He sentit un "hola" molt sonor i content. Caram! Al girar-me he vist els seus ulls blaus, amb els que es reflectia la meva imatge, que ja no era com la dels quinze anys. Arrugues, arrugues i potser s'intuïen alguns cabells blancs. Ell, en canvi, després de la primera impressió, l'he vist com abans. Els seus cabells llarguets, rossos i prims. Els llavis carnosos i el seu cos atlètic. Havien passat els anys, però

narraci

**Sant
Jordi**

**Sant
Jordi**

semblava que era ahir!

- Com estàs Ramon? Quant temps, no? –
només se m' ha acudit dir això.

M'ha contestat que en la seva vida havien passat moltes coses. Era professor d'idiomes: anglès i francès. Es va casar després d'aconseguir un lloc de treball, va ser feliç, però li va durar poc. La seva dona va tenir un càncer que ràpidament va acabar amb la seva vida. Ara estava sol, li va costar refer-se. Tenia ganes de fer un tomb a la seva vida, potser anar a Anglaterra, per ser lluny de tots els records. Jo vaig explicar-li que també m'havia casat, que tenia dos nois, ja adolescents. No havia aconseguit arribar a estudiar, però vaig trobar un bon lloc. Ell gesticulava i es tocava el cabell, tal com feia abans. Tots dos no volíem que aquella trobada s'acabés, teníem moltes coses per explicar-nos i molts sentiments per expressar. Era l'hora de tornar a casa, a mi m'esperaven els de casa, ell estava sol. Abans de marxar vam quedar per tornar-nos a veure un dissabte. Vam

canviar-nos els números de telèfon. Al adreçar-me la tarja, vaig notar les seves mans grans i segures fregant les meves. Eren calentes i suaus.

En arribar a casa, no parava de donar voltes a la nostra retrobada. Havien passat vint anys, però en tornar a veure'l, tots els meus sentiments van tornar a sorgir. Aquells records, les xerrades, les tardes de diumenge, les esperances que teníem d'un futur junts... El meu cos demanava el seu. Vaig esperar la seva trucada cada dissabte. Va trucar un divendres al vespre, la cita era el dia següent.

- Demà ens podem veure al cafè de la ciutat?- va dir.

- D'acord podríem esmorzar una mica. Després de dir al meu marit que anava a esmorzar amb una amiga; no sé per què el vaig mentir, no ho havia fet mai i a més no tenia res a amagar. Vaig arribar al cafè, ell ja hi era. Vam menjar i fer el cafè sense dir-nos res. Mirant-nos i gaudint de la nostra companyia. Ell va trencar el silenci:

- He pensat moltes vegades en aquest moment: estar al teu costat. Encara no sé per què ens vam separar! Ens estimàvem molt, no ?

- Tot va passar per les circumstàncies. Tu vas anar a estudiar a Barcelona, un altre ambient, jo vaig quedar-me aquí. La vida ens va separar.

Em va agafar les mans i em va passar l'altre pel coll, acariciant el meu cabell.

- Sempre he pensat que havíem d'acabar alguna cosa. Segur que això nostre hagués tingut un final feliç. Quant et miro encara sento un formigueig per tot el cos - va dir ell.

Van passar els minuts. Vam marxar del cafè i no ens vam donar compte que ja estàvem davant de l'apartament d'en Ramon. Pujàrem les escales i vam travessar la porta d'entrada. Vam començar a tocar-nos, besant-nos. Tot va ser molt eufòric, com si no tinguéssim temps, com si el món s'acabés. Va ser magnífic.

Arà, a casa, recordo les seves últimes

paraules: "La setmana que ve marxo a Londres, m'emporto un bon record, no ho oblidaré mai, ho desitjava feia anys. S'havia d'acabar o provar de començar un altre cop. Si mai vols trobar-me, truca'm."

Sembla més difícil que abans, però és fàcil, jo estimo el meu marit i la meva família. Només era un amor de joventut que no s'havia acabat. Aquest és el seu final feliç.

Carme Vidal
(Mare)

narració

**Sant
Jordi**

